

лѣзоха отъ това, че ний встѣпихме въ борба съ душманина си неурѣдени, невѣоржжени и слаби. И самитѣ сръбски войски излѣзоха слаби, неможаха да съкрушатъ врага и сѣ били принудени да отстѣпять. Още не се знае, може пакъ да напѣрѣднатъ, може и помощъ отъ негдѣ да имъ дойде и да се разсипе Турция, но сега за сега работитѣ не отиватъ на добрѣ. Ний съ Филипа се принуждаваме да се приберемъ къмъ сръбскитѣ войски, за да запазимъ живи момчетата си, да могатъ да се биятъ съ турцитѣ съ по-голѣма надѣжда за сполука. Ако останемъ тадѣва, обиколени сме съ силни турски войски отъ три страни: отъ къмъ Пиротъ, Берковица и Бѣлоградчикъ. Ний наистина и тѣй можемъ да се биемъ съ тѣхъ, не ли е работата да се мре, но ще бѣдемъ смазани бесполезно. Не могатъ 900 — 1000 души да се биятъ съ 100,000 рѣдовна и вѣоржжена войска. За вѣоржжаване населението пушки и джепхане нѣмаме, пѣкъ съ голи рѣцѣ сръщу куршумъ се не излазя. Колкото повече стоимъ тадѣва, толкова повече хора и села ще компрометираме и толкова на по-голѣма опасностъ ще изложимъ васъ и околнитѣ села. По тѣзи причини, ний рѣшихме съ Филипа, макаръ и съ най-голѣмо съжаление, да отгѣглимъ четитѣ си къмъ сръбскитѣ войски, че заедно съ тѣхъ да се биемъ. Момчетата ни сѣ готови до единъ да измрѣтъ тукъ, но отъ това нѣма никаква полза да излѣзе, а само на васъ повече ще се напакости, за това едвамъ ги уговорихме да се върнатъ. А вий, слѣдъ като заминемъ, глѣдайте си работата и недѣйте напуска селата си безъ причина. Распратете на всѣкъдѣ хора да слѣдятъ на кѣдѣ отиватъ турскитѣ войски и има ли при тѣхъ башибозуци. Ако се научите, че ще заминуватъ отъ тукъ, тогава бѣгайте въ Балкана съ челядѣта си, ако ли не, стойте си на мѣстата. Другъ колайлъкъ нѣма. Не сте само вий въ такъвъ огънь, — цѣла Бѣлгария гори. Ха прощавайте! Господъ да ви запазва!

— Господъ да прощава, — на добъръ часъ!

Сѣбрания народъ разбра рѣчѣта на войводата. Колкото и да имъ бѣше криво че станахме причина да се изложатъ